

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΠΟΛΛΩΝ»

Κωνσταντίνος ὁ Παλαιολόγος.

Ὁ Ἀπόλλων, λαϊκώτερος τοῦ Ὀρφέως, ἀφίερωσε καὶ τὴν προχθὲς τρίτην εἰς δράμα ἐθνικόν, ἐνῶ οὗτος ἀπεναντίας ἐγενετο ἤδη ὅλως διόλου *Φραντζέζος*.

Ἄλλ' ἴσως ἡ μεταμόρφωσις αὕτη εἶνε διὰ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν παντὸς πολεμικοῦ δράματος ἐπωφελεστέρα, ὡς κολακεύουσα τὴν Γαλλίαν.

Εὐτυχῶς οἱ κ. ἠθοποιοὶ εὗρον ὄχι πολὺ λελανθασμένην τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τούτου ἕνεκα δὲν εὐρέθημεν εἰς τὴν φοβεράν θέσιν νὰ μελετῶμεν συγχρόνως ἱστορικὰ σχόλια καὶ χαρακτῆρας.

Ἐν τούτοις πολλάκις ἐκεῖ ἀνεμνήσθημεν τοῦ Μάρκου Μπότζαρη, ὅπου τὸ γελᾶν καὶ τὸ κλαίειν ἦσαν συγκερασμένα ὡς κινήνη μετὰ ζακχάρως.

Ὅλην τῆς μνήμης μας τὴν ἔκτασιν κατέλαβε σκηνὴ τις ἐν τῇ προτελευταίᾳ πράξει, ἥτις δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τῆς περιγραφῆς τὰ ὅρια· πρέπει νὰ τὴν ἴδῃ τις ἵνα τὴν θαυμάσῃ.

Μέσῳ ὥραίου δάσους ἴσταται ὁ Σουλτάνος ὄνειρευόμενος τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου· ἀφῆνης ἀκούονται δύο σάλπιγγος φωναὶ καὶ ἐμφανίζεται ὁ Παλαιολόγος. Ὁ Σουλτάνος κλίνει ἡμῖς ἐπ' ἀριστερᾶ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἡμῖς ἐπὶ δεξιᾶ· τὴν αὐτὴν κλίσιν λαμβάνουν καὶ τὰ ὄμματά των.

— Θὰ μοῦ παραδώσῃς τὴν πόλιν!

— Τί ἔκαμε λέει;

— Τώρα σοῦ δείχνω . . .

— Κόμπισε . . .

Καὶ ἐξακολουθοῦν οὕτω νὰ φιλονεικοῦν, δίκην μαλτέζων τῆς Ὁραίας Ἑλλάδος, περὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν των.

Ἡ τελευταία πράξις εἶνε τὸ *πορτραῖτο* μας πιστότατον. Ἐνῶ οἱ Τούρκοι ἀναβαίνουν τὰ τείχη τῆς Κων[σταντι]πόλεως, δροσερὰ δροσερὰ νεολαία, τρέχει νὰ εὕρῃ ἄστυλον, ἀνακράζουσα μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Σκιά τοῦ Λεωνίδα, σταμάτησον τὸν βάρβαρον! Ἀνάμνησις ἱερὰ τῆς Σαλαμίνας, κατὰκαυσον τοὺς Τούρκους. Μαρθῶν, καὶ Πλαταϊαί, προστατεύσατε τὸ γένος μας.

Ἡ τοῦ δράματος γλῶσσα ἦτο *μιγάς*. Καὶ δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα. Τὰ σκούζω, ἀπερνᾶ, στρίβτω, ἐκράτουν ἀπὸ τὸ χέρι τὰς πλατωνικώτερας τῶν λέξεων.

Τὰ μάτια τῶν garçons θὰ κηδοῦν τὰς γραμμάς πέντε πέντε διὰ νὰ ἴδωσιν ποῖαι ἦσαν εὐμορφοί. Ὅλαι, ὄλαι . . . (καμψίακαα).

Μάριος.

Τὸ ἐπῆρα.

De Cock.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ.

Ἄν περιέλθῃ τις τὴν πόλιν ὅλην τοῦ Πειραιῶς θέλει θαυμάσει πρόδον, παντοῦ πρόδον· ὅταν ὁμως φθάσῃ εἰς τὴν Μουνυχίαν, θὰ ἴδῃς γηρατεία.

Μὲ ὅσα παλατάκια καὶ ἂν τὴν στολίζου, μὲ ὅλους τοὺς ἐφετεινοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ κ. Τσόχα, δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ζωὴν, ἣν πρὸ δέκα ἐτῶν εἶχε, καὶ τὴν ὁποίαν τόσον εὐκόλως τῇ ἀφῆρεσε τὸ Φάληρον μὲ τὰ πολλὰ θέληγυτρά του.

Ἡ θάλασσά της εἶνε θολή, ἀκάθαρτος καὶ ἀγάλατος ἀκόμα.

Διὰ τὰ λουσοῦς πρέπει νὰ προμηθευθῆς ἀπὸ τὰ ἀρειματώτερα τσαρούχια, διότι ἄλλως θὰ ἐκθέσῃς τοὺς πόδας σου εἰς τὴν μανίαν ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ἀκάνθης. Πόσα εἶνε, κ. Ὀρφανίδη;

Ἐντὸς αὐτῆς ἀναπολεῖς, ὡς ὠραῖον ὄνειρον, τὴν, δίκην λεπτοουργημένου κρυστάλλου, διαυγῆ καὶ πάντοτε ὑπὸ λεπτοῦ ἀνέμου ρυτιδουμένην θάλασσαν τοῦ Φαλήρου, τοῦ νέου Φαλήρου.

Ἐν τούτοις ὅταν ἐξέλθῃ τις τῶν λουτρῶν καὶ ἀναπνεύσῃ τὴν ἰσοδύχον ἐκείνην ἀτμοσφαιραν, καὶ ἴδῃ μακρὰν πολὺ τὸν οὐρανὸν φιλοῦντα τὴν θάλασσαν, καὶ διακρίνη ἐν τῷ πελάγει τόσα ἰστία, ὡς λευκὰ μετεωρισμένα νεφύδρια, καὶ πλησιάσῃ τοὺς ἀλιεῖς, οἵτινες, ὡς ἐρωτότροποι δέσποιναι παρασκευάζουσαι τὴν κεφαλὴν των διὰ τὰ ὄμματα συναναστροφῆς, ἐτοιμάζουσι τὸ ὄδλωμα διὰ τὰ στόματα τῶν ἰχθύων, λησμονεῖ τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ δὲν τὸ ἐνθυμεῖται, εἰμὴ μόνον ὅταν, φθάσας εἰς τὴν πλατεῖαν, εὐρεθῇ πρὸ ξυλίνου παραπήγματος, ὅπου δωδεκάς γαλῶν ἀναπέμπει δεήσεις πρὸς τὴν πεντάραν.

Τὰ στίφη τῶν ἀκρίδων δὲν θὰ ἐπιπίπτουν τόσα ἐπὶ τῶν ἀμπέλων, ὡς τὰ τῶν παραμάνων ἐπὶ τῆς Μουνυχίας. Νομίζει τις ὅτι συνῆλθον ἐκεῖ, ἵνα ἀποστείλουν καὶ αὐταὶ εὐχαριστήρια πρὸς τὰς δυνάμεις. Εὐτύχημα εἶναι, ὅτι τὰ μωρὰ των σωπαίνουν ὅλα. Τὰ βιολιά καὶ τὸ τραγοῦδι ἐλκύουσιν ὅλην τὴν προσοχὴν αὐτῶν. Ὁραῖον θέαμα εἶνε τὰ ματάκια των καρφωμένα ἐπὶ τῶν ἀηδῶν — pardon διὰ τὴν ἀνορθογραφίαν — ἀοιδῶν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ἀρχίζει ἡ δύσις τῶν παραμάνων καὶ μέχρι τῆς ἐνάτης ἡ πλατεῖα εἶνε πλήρης ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίας, ἢ κυριολεκτικώτερον ἀπὸ ἀνδρας καὶ γυναῖκας.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι μόνον εἰς τὸ Φάληρον δύνασθε νὰ εὕρῃτε ὠραῖους ὀφθαλμοὺς· εἶδον εἰς τὴν Μουνυχίαν ὄχι ὄλιγους, πλήρεις γλύκας καὶ ἤλεκτρισμοῦ.

Δύω μάλιστα γαλανοὶ εἶχον τόσον, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πάθουν οἱ ἰδιοὶ μου ἀπὸ τὸ ἀνοιγόχλεισμα καὶ τὰ χεῖλη μου ἀπὸ τὸ διηνεκὲς μειδίημα.

Τὰ εἶχον ἠλεκτρίσει οἱ καταραμένοι!

Ἐως νὰ φθάσω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἤκουον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κρίσεις περὶ τοῦ caffè σατάν.

Όταν εσταματήσαμεν εἰς Φάληρον καὶ μετ' ἔθώπρευσεν ἡ δροσερὰ πνοή του, ἤννησα ὅτι ἡ Μουνοχία εἶνε μέσος ὄρος, οὕτε ἀντρον τῶν Νυμφῶν εἶνε, μὰ οὕτε Φάληρον.

Μάριος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ἡ σκηνὴ ἐκλείσεν· ἀλλὰ τὰ παρασκήνια εἶναι ἀνοικτὰ, ὅπου γίνονται πρῶτοι τῶν Ἀριστῶν.

Τὰ κατάστιχα τῆς Διευθύνσεως δεῖκνύνουν 13,000 εἰσπράξεις.

Τὰ δὲ κουπόνια τοῦ φόρου τῆς κυβερνήσεως ἀποδείκνύνουν 30,000 εἰσπράξεις.

«Τί ἔγιναν αἱ δεκαεπτὰ;»

Αὐτὸ τὸ βωδελίλειον παίζουσι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀναμεταξύ των ἐργολάβοι καὶ ἤθοποιοί.

Ἡ διευθύνσις τοῦ σιδηροδρόμου ὀφείλει νὰ λύσῃ ταχέως τὸ ζήτημα.

Ἔως ὅτου κτισθῇ τὸ φρενοκομεῖον τοῦ Δρομοκαΐτου.

Διότι ἐνόσφ νέμονται τὰς Ἀθήνας ὁ Σοῦτσος, καὶ τὰ παριλίσσια θεάτρα τοιοῦτοι ἑλληνικοὶ θίασοι, ἅμα κλείη τὸ Φάληρον, πρέπει νὰ ἀνοίγῃ τὸ φρενοκομεῖον.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Ῥοσεφόρ ἔλεγεν εἰς φίλος του περί τινος ἐπισήμοιτος ἀπὸ πολλοῦ [ὡς ἐπιθανατίου ἀγγελιομένης, ἀλλὰ πάντοτε ζώσης :

— Ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ ἓνα του πόδα εἰς τὸν τάφον.

— Μετ' ἡμῶν τὴν διαφορὰν, εἶπεν ὁ Ῥοσεφόρ, ὅτι κάθε πρωτὶ τ' ἀλλάζει.

— Μὰ πῶς τὸν ὑπέφερες τόση ὥρα, ἠρώτων τὴν δεσποινίδα Κ** ἐπὶ μίαν ὥραν συμπεριπατοῦσαν μετ' ἡμῶν διουσιδέσαντον ὄχληρόν.

— Ἐξ ἀνάγκης τὸν εἶχα μαζί μου.

— Ὅχι δὰ, θὰ τὸν ὑποφέρης διὰ τὴν εὐφυΐαν του. Ἡ ἀσχνημάδα του καλύπτεται ὅταν ὀμιλῇ.

— Ναι . . . μὰ δὲν ὀμιλεῖ πάντοτε.

Ἐν τῇ Ὁδῷ Πατησίων δύο ἀόμματοι κουβεντιάζουσι ἐπὶ μακρόν.

Ἵταν ἀπεχωρίσθησαν, καὶ οἱ δύο μαζί :

— Β, νὰ ξαναἰδοθῶμε.

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ *Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις* εἰς τὸν Ὁρφέα, ὃ ἐξῆς ἐπὶ σκηνῆς ἑλληνικώτατος διάλογος :

— Πόθεν ἐρχῃ, ὦ Δημάρτα;

— Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῶν τητρακισίου.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον :

— Νὰ ἔχῃς τόσον κολοσσαῖον τὸ ὄργανον τῆς δσφρήσεως, ὥστε ὅταν πέφτῃς νὰ ξαπλόνεσαι ἐπάνω σ' τὴ μύτη σου.

Εἰς χάσας τὸ τραῖνον τῶν 8, ἐρωτᾷ θυμωμένος :

— Μὰ πότε ἔρχεται, πότε φεύγει αὐτὸ τὸ διαβολοτραῖνο;

— Ἐρχεται, τὸν ἀπαντοῦν εἰς τὰς ὀκτῶ καὶ φεύγει εἰς τὰς ὀκτῶ παρὰ πέντε.

Συντρώγουσι δύο φίλοι. Τοῦ ἐνὸς ὁ πῖλος κάμνει πτερὰ, τὰ ὅποια ἀπλῶναι ἐπὶ τῆς σούπας τοῦ γείτονός του.

Ταυτόχρονως τὸ ἐξῆς ντουέττο :

— ὦ! ὦ! μὲν ἔρχεται σουπα.

— ὦ! ὦ! μὲν ἔρχεται καπέλο.

Ὁ κ. Π. συνειθίζει νὰ οἰκιοποιῆται τὰς εὐφυΐας τῶν ἄλλων· τύπος οὐχὶ σπάνιος ἐν Ἀθήναις.

Προχθὲς διηγείτο μίαν εὐφυΐαν, παρόντος καὶ τοῦ εὐφυολογήσαντος, καὶ μετεχειρίζετο πληθυντικόν.

— Ἐλέγαμεν . . .

Ὁ φυσικὸς πατήρ τῆς εὐφυΐας :

— Δηλαδή, ἔλεγα μὲν, ἤκουες δέ . . .

Ἀνεγίνωσκε τις εἰς ἰατρικὴν διατριβὴν τὴν λέξιν *ιδιοσσυγκρασία* κατὰ τυπογραφικὸν παρόραμα παρερρηφίσσασαν ἀντὶ τῆς λέξεως : *θερμοκρασία*.

Ἐκλαδῶν δὲ ὡς ὄρθην τὴν λέξιν, ἴσως δὲ καὶ ὡς ἑλληνικωτέραν, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον :

— ὦ! σήμερον ἡ *ιδιοσσυγκρασία* εἶναι 25 βαθμῶν.

Ἀναγνοῦσα δεσποινὶς εἰς τὰ ποικίλα τοῦ «*Λεῖωνος*» ὅτι εἰς τὴν σουηδικὴν Λαπωνίαν ὃ ἥλιος ἀνατέλλει τὸ μεσονύκτιον, ἐνθουμηθεῖσα τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐρωτικὰ *ραγτεβουδάκια* τῆς :

— Τί παράδοξον, εἶπεν, καὶ ὃ ἥλιος τῆς καρδίας μου ἀνατέλλει πάντοτε τὸ μεσονύκτιον.

ΦΡΕΣΚΑ ΦΡΕΣΚΑ.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Μουσῶν τὸ σαρκοδόρον ἡ Τσελέβνα, ἀνταξία ἀπόγονος τοῦ Κυναγιεῖρου, ὅστις διὰ τῶν ὀδόντων του ἐκράτησε περικόν πλοῖον, κρατεῖ δλοκλήρον διὰ τῶν ὀδόντων τῆς κανόνι. ὕπερ ἐκπυροσκοτεῖ.

— Τί κανόνι εἶναι αὐτὸ, ἐρωτᾷ εἰς.

— Εἶναι τὸ κανόνι τοῦ Νικισία! Τοῦ τὸ τραβάει τὸ θεάτρον Μουσῶν.

— Τώρα τὸν διώρισεν ἀκόμη τὸν Κρέμον ὃ Τρικουπῆς ;

— Μποροῦσε καὶ γρηγορώτερα ; Περίμενε νὰ δῇ ἂν θὰ κάμῃ τοῦ Κουμουνοδούρου προσφώνησιν ἢ ὄχι.

Ὁ βουλευτὴς Π. θαυμάζων τοὺς κρεατίνους θησαυροὺς τῆς κανονιοφόρου Τσελέβνας ἔλεγε :

— Αὐτὴ μποροῦσε νὰ θρέψῃ ὄλον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν.

Τὸ σύνθημα τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως τοῦ κ. Βελέττα.

— Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον.